

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència del M. H. Sr. Ernest Benach i Pascual

DIARI DE SESSIONS

Núm. 4, dilluns, 1 d'octubre de 2007, edició amb motiu del Ple de l'experiència
VIII legislatura

**Sessió sobre un compromís de futur, els drets i deures de les
persones grans i un envelliment digne i responsable**

ÍNDEX

Intervenció

del M. H. Sr. President del Parlament (p. 3)

Intervenció dels ponents

«Un compromís de futur» (p. 3)

«Drets i deures de les persones grans» (p. 4)

«Per un envelliment digne i responsable» (p. 5)

Intervenció dels grups parlamentaris

el Sr. Cleries i Gonzàlez, del G. P. de Convergència i Unió (p. 6)

la Sra. Prados Martínez, del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (p. 7)

el Sr. Bosch Cuenca, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (p. 8)

el Sr. López i Rueda, del G. P. Popular de Catalunya (p. 8)

la Sra. Ortiz Castellví, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa (p. 9)

Intervenció

de la consellera d'Acció Social i Ciutadania (p. 10)

Cloenda

de l'acte a càrrec del Sr. Ernest Benach i Pascual, president del Parlament (p. 12)

La sessió s'obre a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la consellera d'Acció Social i Ciutadania i el diputat Sr. Cleries i González, pel G. P. de Convergència i Unió; la diputada Sra. Prados Martínez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; els diputats Sr. Bosch Cuenca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i la diputada Sra. Ortiz Castellví, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

ORDRE DE L'ACTE

1. Intervenció del M. H. Sr. President del Parlament.
2. Intervenció dels ponents.
3. Intervenció dels grups parlamentaris.
4. Intervenció de la consellera d'Acció Social i Ciutadania.
5. Cloenda de l'acte a càrrec del Sr. Ernest Benach i Pascual, president del Parlament.

EL PRESIDENT

Molt bona tarda. Siguin benvingudes i benvinguts al Parlament de Catalunya. Començarem aquest Ple de l'experiència, i totes les sessions plenàries que es fan en aquesta casa comencen amb la mateixa expressió: «Comença la sessió.»

Permetin-me també que els presenti les persones que m'acompanyen a la taula: l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Cleries; pel Grup dels Socialistes –veig que no ha arribat–, està previst que vingui la il·lustre senyora Consol Prados; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López, i pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Si m'ho permeten, unes paraules abans de començar, per dir-los que presidir aquesta simulació parlamentària, com també d'altres actes amb representants de la gent gran, em permet copsar-ne les preocupacions, les demandes, les il·lusions, i al mateix temps també m'ofereix, i en aquest cas específicament, la fantàstica oportunitat de traslladar-los alguna reflexió, feta amb tota la humilitat.

Començo –i em fa l'efecte que és obligatori i sentit-felicitant el Consell de la Gent Gran de Catalunya per la fermesa i la constància en la defensa dels drets de les persones grans i les seves famílies; pel respecte i per la voluntat de participació activa i integral dins la societat i dins la vida política, com ho fan vostès avui aquí, en aquest Ple de l'experiència, però també en d'altres àmbits institucionals i de gestió. Els agraeixo, doncs, la seva implicació i la feina feta els darrers anys.

El títol de les tres ponències que tot seguit seran llegides permet fer-se una idea del contingut de les intervencions i del que és més important, de les inquietuts

del col·lectiu que representen, del col·lectiu de la gent gran que viu a Catalunya: «Un compromís de futur», «Drets i deures de les persones grans», i «Per un envelliment digne i responsable». Per tant, compromís, drets i deures, i dignitat. Un bon resum del que hauria de significar envellir.

A Catalunya, prop d'un milió i mig de persones tenen més de seixanta anys, una xifra que representa el 21,5 per cent del total de la població. Tanmateix, les estimacions que fa l'Institut d'Estadística de Catalunya diuen que el 2030 el 26,5 per cent de la població catalana tindrà més de seixanta-cinc anys, un envelliment progressiu i imparable degut al creixement de l'esperança de vida i a l'increment de la qualitat de vida en l'edat adulta, que tanmateix provoca nous reptes, noves realitats que cal afrontar des d'avui mateix perquè en el futur estiguin resoltes.

Ara bé, aquest fet, l'augment dels anys de vida de les persones, és un fet positiu, malgrat que de vegades es presenti com un risc. És una bona notícia –és una bona notícia– que la gent visqui més anys, i tant que sí! El que cal és tenir a punt els serveis i els instruments perquè ho facin en les millors condicions possibles.

En el Ple que començarà demà passat aquí mateix, en aquesta sala on vostès ocupen en aquests moments els escons dels diputats i les diputades, el proper dimecres es començarà a debatre i a aprovar l'esperada Llei de serveis socials, que millorarà i aprofundirà noves polítiques socials, com són afavorir la independència de les persones grans, la seva autonomia; millorar les condicions de vida d'ells i les seves famílies; reduir les desigualtats... En resum, fer que la gent gran tingui les necessitats bàsiques cobertes i que se sentin part fonamental d'aquesta societat. En aquest sentit, també val la pena destacar els canvis positius en polítiques de protecció a les persones amb dependència i a les seves famílies que es comencen a aplicar.

Llegint les seves ponències, on apareixen oportunament recollides algunes d'aquestes reflexions, pensava que realment envellir bé, de forma digna i plena, és possible, i vostès en són un magnífic exemple. Les seves opinions, els seus coneixements, l'experiència i les ganes de participar i opinar, l'empenta, la il·lusió de prendre part en la vida pública, política, social, econòmica i cultural, tenen avui un altaveu privilegiat al Parlament de Catalunya. Per tant, vostès ara tenen la paraula.

I, abans de cedir-los la paraula, deixin-me també saludar una delegació del Parlament del Vèneto, de la regió italiana del Vèneto, que ens acompanya i que ha volgut assistir a la seva experiència, encapçalats pel seu president, el senyor Finozzi, i que són a la llotja dels convidats. *Benvenuti*.

Un compromís de futur

Anem, doncs, a la lectura de les ponències, a la intervenció dels ponents. I per a expressar la seva posició tenen la paraula els següents membres del Consell

de la Gent Gran. En primer lloc, el senyor Àngel Tafalla, que pot sortir i explicar-nos la seva ponència «Un compromís de futur».

EL SR. ÀNGEL TAFALLA

Molt honorable president del Parlament de Catalunya, honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, il·lustres senyores i senyors diputats, companys del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyores i senyors, avui fa gairebé un any celebràvem el cinquè Congrés Nacional de la Gent Gran. Les tres intervencions d'avui estan guiades per les resolucions de les seues ponències.

El lema que vàrem escollir, «Un compromís de futur», no havia estat escollit a l'atzar. Les persones grans, malgrat la nostra edat, volíem i volem parlar de compromís, del nostre compromís i del vostre compromís com a governants, i volíem i volem parlar de futur, del futur de tots els catalans.

Per això, en el preàmbul de la ponència ja dèiem textualment: «Nosaltres, les persones grans, volem participar activament i de manera integral en la societat catalana»; com també vàrem dir en l'informe de gestió que vàrem llegir el dia 4 d'octubre de 2006: «És evident la nostra raonable satisfacció pels avenços que en polítiques socials hem experimentat els darrers anys, tant al nostre país com a l'Estat espanyol, però hem de continuar avançant si volem consolidar l'estat del benestar.»

Les persones grans tenim un risc molt alt de patir situacions de discapacitat, de maltractaments físics o psicològics, pobresa social i econòmica, discriminació i exclusió social, *mobbing* immobiliari, etcètera. Per això demanem que s'arbitrin instruments de defensa adequats a la nostra fragilitat, com també demanem la figura pública dedicada a la defensa de les persones grans, adjunta al síndic de greuges. Aquesta és una reivindicació que ja vàrem fer al quart congrés, fa més de cinc anys.

També demanàvem i continuem demanant un millor tractament als mitjans de comunicació. Ja estem tips que només es recordin de nosaltres quan estem de festa, quan mengem o quan ballem, que també; però hi ha moltíssimes ocasions en què podrien fer-se ressò del nostre treball i les nostres inquietuds.

Exigim consells consultius de persones grans a tots els nivells de l'Administració i que aquests consells participin de manera activa i decisòria en el plantejament de polítiques públiques que ens afectin, de manera que les seues aportacions tinguin caràcter vinculant, un cop contrastada la seva viabilitat.

Demanem al nostre Govern un nou decret que reguli la composició, l'autonomia i el funcionament del Consell de la Gent Gran de Catalunya i que es tinguin en compte les nostres aportacions. Volem i necessitem responsabilitzar-nos de la gestió i administració dels centres i casals de la gent gran de titularitat pública.

Demanem també al món empresarial una visió realista del sector de població de les persones grans, no com a persones improductives, sinó com a persones

consumidores i creadores de valor social i econòmic. I als bancs i caixes els demanem que deixin de cobrar comissions a les persones grans amb ingressos mínims. I a les mútues i asseguradores, que es replantegin els seus serveis i els seus preus per al conjunt de les persones grans.

I, per acabar, voldria parlar de la nostra participació activa en la societat. Avui fa tres anys, la defensava en aquest mateix lloc el nostre vicepresident, el company Josep Maria Bosch. També fa dos anys, en va parlar el nostre company Jaume Mestres. Avui em toca a mi, i ho vull expressar amb tota la solemnitat que aquest acte requereix.

Mireu, les persones grans tenim coneixements, tenim experiència, tenim ganes de treballar per la societat i tenim temps, que és fonamental. Per això reiterem una vegada més la nostra demanda de participar en tot a la vida pública, política, social, econòmica i cultural, a la vegada que exigim la presència de persones grans en els diferents àmbits de l'Administració pública.

El dia 1 de novembre del 2006 vàrem celebrar eleccions al nostre Parlament; el dia 27 de maig passat vàrem celebrar eleccions municipals. I pregunto: quants diputats, alcaldes i regidors tenim avui al nostre país d'edat superior als seixanta-cinc anys?

En el transcurs dels darrers mesos, hem tingut fortes temptacions de llançar la tovallola, com fan en els combats de boxa, però no ho hem fet, no l'hem llançat. I no la llançarem perquè, malgrat tots els entrebancs que tenim i tindrem, continua encara vigent el nostre compromís de lluitar per totes aquestes reivindicacions de les persones grans i d'ajudar a construir entre tots, joves, adults i persones grans, un futur amb una societat més justa i més solidària.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies, senyor Tafalla.

Drets i deures de les persones grans

Té la paraula seguidament, per a la següent ponència, que és «Drets i deures de les persones grans», el senyor Joan Alamillo.

EL SR. JOAN ALAMILLO

Molt honorable president, honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, il·lustres senyores i senyors diputats, membres del Consell de la Gent Gran, senyores i senyors, en primer lloc vull manifestar la nostra satisfacció pels avenços que s'estan experimentant en matèria social tant a Catalunya com a Espanya. No obstant això, a la ponència B vàrem denunciar les situacions de pobresa econòmica i social que pateix molta gent gran a Catalunya, les situacions de soledat, de maltractament i, en algunes ocasions, l'acarnissament terapèutic.

Continua existint un gran diferencial respecte als països que conformen la Unió Europea en el percentatge que dediquem a prestacions socials de la riquesa creada. Podem afirmar que hem efectuat la convergència econòmica amb Europa, però socialment hem divergit.

Les formacions polítiques parlen de reducció d'impostos. Considerem que difícilment es podran aplicar al nostre país les polítiques socials que s'apliquen als països més desenvolupats d'Europa si no reduïm el diferencial fiscal existent respecte a ells.

En el congrés no solament ens vàrem limitar a denunciar. També vàrem fer aportacions que ara volem plantejar en aquest Parlament.

En matèria de pensions, considerem que s'ha de defensar el nostre actual sistema públic de pensions i adoptar les mesures necessàries per a garantir-ne la viabilitat. S'ha d'impulsar l'increment de totes les pensions mínimes, fins a aconseguir que cap pensió del sistema públic no tingui una quantia inferior al llindar de la pobresa. Per a calcular les pensions de viduïtat, s'hauria d'incrementar d'una manera gradual el percentatge de la base reguladora del cònjuge, fins a arribar al 75 per cent. S'ha d'establir un nou criteri d'increment de les pensions, tenint en compte l'IPC i el creixement econòmic del país. Hem de recordar que la Carta dels drets i deures de la gent gran de Catalunya reconeix el dret que té la gent gran a participar del benefici del creixement econòmic del país.

Respecte a la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, n'exigim el ple desenvolupament l'any 2010 i que l'indicador de rendes de suficiència de Catalunya no es devaluï i s'incrementi cada any considerant dos factors: l'IPC real de Catalunya i la part que correspondria del creixement econòmic del nostre país.

Sol·licitem que d'una manera conjunta tots els grups polítics catalans amb presència al Congrés dels Diputats impulsin una iniciativa en el sentit de suprimir de la Llei 4/2005, del 22 d'abril, l'apartat que impedeix que les comunitats autònomes puguin complementar les pensions no contributives en quanties superiors al 25 per cent.

El procediment legal d'adopció de mesures cautelars, d'incapacitació i de nomenament de tutor i curador és excessivament lent i provoca situacions d'indefensió de la persona afectada. Fem una crida als responsables polítics de l'Administració de justícia per tal que s'adoptin les mesures que agilitin aquest procediment.

La Carta de drets i deures de la gent gran de Catalunya recull el dret a una mort digna. Al cinquè congrés ho vàrem concretar reclamant que es creï el marc legal necessari per a exercir aquest dret amb plena llibertat.

Celebrem l'aprovació de la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, i reivindicuem que se superin tots els obstacles per a posar-la en funcionament i desenvolupar-la, tant en els aspectes de protecció a les situacions de dependència com en els aspectes de promoció de l'autonomia personal, dotant-la dels recursos econòmics necessaris.

Respecte als serveis socials, davant la nova llei, tan esperada i desitjada pel conjunt dels ciutadans de Catalunya, volem manifestar que lamentem que no s'aprovés en l'anterior legislatura i que exigim que se n'acceleri l'aprovació. Demanem que es tinguin en compte les aportacions fetes des del Consell de la Gent Gran de Catalunya. I la disposició addicional segona diu que aquesta llei entrarà en vigor als cinc mesos de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*. A causa del retard a l'hora d'aprovar-la, s'hauria de reduir el temps per a l'entrada en vigor que recull aquesta disposició.

Exigim que el desplegament de tots els aspectes que conformen els serveis socials es faci mantenint l'equilibri territorial i tenint molt en compte l'especificitat del món rural. Demanem que s'incrementi cada any un punt del producte interior brut destinat a prestacions socials, per a aconseguir la convergència i l'equilibri de la despesa social respecte als països de la Unió Europea.

Hi ha gent gran que és objecte de maltractament; aquesta és una realitat oculta. Per això, en el cinquè congrés vàrem acordar exigir, primer, que els mitjans públics de comunicació facin campanyes de sensibilització en aquesta matèria; que s'elaborin i s'apliquin protocols de detecció de maltractaments a la gent gran; que en l'àmbit de l'escola es posin en funcionament les mesures necessàries per a educar els nens i les nenes en el respecte a les persones grans, i que s'estableixin protocols d'actuació integrals davant una possible situació de maltractament a les persones grans, tal com està establert per a atendre les situacions de violència de gènere.

Aquestes reivindicacions de la gent gran de Catalunya les fem per justícia i basant-nos en un fet objectiu: el desenvolupament actual de la nostra societat se sosté sobre la base material creada pel treball individual i col·lectiu de la gent gran.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies, senyor Alamillo.

Per un envelliment digne i responsable

I, finalment, és la senyora Amàlia Coma qui ens llegirà la tercera ponència: «Per un envelliment digne i responsable.» Té la paraula.

LA SRA. AMÀLIA COMA

Molt honorable president, honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, il·lustres senyors diputats i senyores diputades, membres del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyores, senyors, envellir bé, d'una forma digna i responsable, és ben segur el desig de tots. Però perquè aquesta fita es produeixi cal que convergeixin un munt d'elements, la responsabilitat

dels quals descansa en tres puntals: nosaltres mateixos, la societat i les administracions.

No es tracta d'aturar el pas del temps, sinó d'assumir els possibles graus de fragilitat d'una manera responsable i digna, de no acceptar els estereotips, que només destaquen els trets més risibles, ni la condescendència, que ens disminueix.

Nosaltres hem de ser conscients de mantenir hàbits saludables en el menjar, en el beure, fer exercici i tenir cura amb els medicaments i altres. Però, en definitiva, estem condicionats, i perquè el desig d'un envelliment actiu cristal·litzi ens cal l'ajut dels altres dos puntals, amb els quals les nostres vides estan tan interrelacionades: la societat i les administracions. Per tant, és just i necessari el que demanem.

Per part de la societat considerem que cal un canvi d'actitud envers la gent gran, ja que només veu la vellesa com una malaltia, sense tenir en compte que és només una etapa de la nostra vida i que, per bé que aquesta etapa pot estar condicionada per pèrdues d'autonomia, de familiars, laborals, econòmiques, etcètera, també és una etapa de guanys, de nova emancipació, de seguir nous interessos, noves inquietuds, d'opinar i de cercar reivindicacions.

Pel que fa a les administracions públiques, demanem més geriatres als centres d'atenció primària i la reducció al màxim del temps de les llistes d'espera. Exigim participar en la comissió de seguiment i control de tots els objectius proposats en el Pla director sociosanitari de Catalunya i en els organismes similars dels diferents territoris.

Amb referència a l'àmbit de les persones que pateixen malalties mentals, demanem una ràtio adequada pel que fa als centres i els professionals, amb relació, naturalment, al nombre de persones afectades de la nostra comunitat. Volem, per a nosaltres i per a tots, un sistema sanitari públic i universal, equilibrat territorialment i equitatiu en l'accés i la qualitat; però exigim que es creïn les infraestructures i es destini el personal necessaris per a cobrir el gran dèficit existent en els centres sociosanitaris.

Demanem que les ajudes, les millores, les facilitats econòmiques, etcètera, siguin universals, equitatives i justes i tinguin en compte la diversitat de situacions personals i territorials.

Demanem a les administracions centres de dia a tot el territori, l'optimització i dinamització dels recursos per a desplaçar-nos i que es creï un sistema unificat de descomptes i tarifes, adequat a l'economia i a la realitat de les persones grans.

Malgrat l'augment de l'atenció domiciliària, estem encara per sota del nivell de la Europa dels Quinze i d'Espanya. Demanem l'augment en el nombre d'hores d'atenció.

Pel que fa als transports, l'atenció sanitària i els serveis socials, cal tenir en compte les particularitats del món rural i crear els necessaris per a aconseguir l'equilibri territorial en les prestacions d'aquests serveis.

Responent a uns desitjos manifestats reiteradament, la tendència de les polítiques actuals és la de

mantenir les persones grans en el seu entorn tot el temps possible. Sol·licitem a les administracions públiques que facilitin les ajudes econòmiques necessàries per a adequar els habitatges quan hi ha situacions de pèrdua d'autonomia.

Per concloure aquesta intervenció, que podria veure's com un rosari de peticions i exigències, volem recordar que la gent gran som persones i ciutadans responsables de ple dret i volem tot allò que ens pertoqui. No volem més, però tampoc menys. I esperem que des d'aquest Parlament de Catalunya, on resideix la sobirania de tot el poble català, s'impulsin les mesures legals necessàries per a fer realitat els acords del cinquè Congrés Nacional de la Gent Gran.

Moltes gràcies, sí, moltes gràcies per donar-nos l'oportunitat d'expressar-ho i de fer que el Ple de l'experiència tingui sentit i continuïtat.

(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies.

Intervencions dels grups parlamentaris

Iniciem ara les intervencions dels grups parlamentaris. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

EL SR. CLERIES I GONZÀLEZ

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyores i senyors, amb joia ens retrobem en aquest Ple de l'experiència que celebrem amb motiu del Dia Internacional de la Gent Gran en el Parlament de Catalunya, casa de tots i totes els qui compartim i estimem aquest país.

Hem escoltat amb atenció el senyor Tafalla, el senyor Alamillo i la senyora Coma, en representació del Consell de la Gent Gran de Catalunya. «Un compromís de futur», voler «ser membres actius de la societat al llarg de la vida», «aportar tota la nostra experiència, però també la il·lusió, l'empenta, l'esperança...» Aquest és un bon compromís cívic, de la gent gran amb el país, amb la gent, per un futur millor. Compromís cívic vol dir drets i deures, drets que cal que siguin respectats i deures que cal practicar cada dia. És així que envellim amb dignitat, si es respecten els nostres drets, i que envellim amb responsabilitat, si exercim els nostres deures.

Aquesta exposició d'aquests tres eixos coincideix plenament amb el que proclama enguany la Unió Europea, amb la celebració de l'Any Europeu de la Igualtat d'Oportunitats: tracte igualitari i vides sense discriminació, independentment, entre d'altres aspectes, de l'edat de cada persona. Ser persona gran ha de voler dir també oportunitats; oportunitats que canvien al

llarg de la vida, com canvia la mateixa vida. La Unió Europea ho defineix amb quatre objectius clars.

Primer, drets. Tenir els recursos per viure amb dignitat; en el cas de la gent gran, majoritàriament pensions dignes per a tothom. També gaudir dels serveis, de les prestacions... Ens parlaven de la Llei de serveis socials; aquest proper dimecres, si Déu vol, s'aprovarà. També gaudir de tot el que la persona necessita per a viure amb dignitat. Des d'aquest Parlament hem de vetllar per aquests drets, per legislar i disposar el que calgui per a preservar-los i promoure'ls. També perquè les lleis aprovades s'apliquin amb diligència i eficàcia; de res serveix una bona llei si després no s'aplica.

Segon, representació. La gent gran ha de tenir un paper actiu en la societat, participar-hi amb plenitud.

Tercer, reconeixement. Si avui tenim la Catalunya que tenim és gràcies a les persones grans, a tot el que vostès representen. Reconèixer aquesta aportació clau per a fer possible la Catalunya millor que han construït en moments especialment difícils és també un acte clar de reconeixement que cal fer sempre i en tot moment.

Respecte és el quart punt que marca la Unió Europea. Una societat de qualitat humana és aquella que respecta i honora la seva gent gran. Aquest és el millor reconeixement d'una trajectòria vital de servei des de la família, des de la feina, des de tots els àmbits, sentir-se respectat i respectar.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els reafirmo el nostre compromís de sempre de treballar amb vostès, de costat, per seguir construint una Catalunya per a totes les edats, un país on les persones grans se sentin protagonistes, on tinguin aquests oportunitats per a sentir-se ciutadà o ciutadana amb plenitud. Sentir-los de nou avui aquí, en aquest hemicycle, veient el seu compromís, el seu bon treball, el seu entusiasme, ens empeny encara més en la nostra tasca com a parlamentaris.

Us agraïm que un any més hàgiu vingut al Parlament per escoltar-nos mútuament, uns i altres, cadascú des del seu lloc, des de la seva responsabilitat, des del seu bagatge, amb el seu camí fet, treballant per seguir fent d'aquesta Catalunya un país d'oportunitats.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

LA SRA. PRADOS MARTÍNEZ

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats i diputades, senyors i senyores, en primer lloc també la benvinguda. Per part del Grup dels Socialistes és un plaer poder compartir les reflexions i tota la tasca que realitzen des del Consell de la Gent Gran a Catalunya i poder compartir aquesta estona aquesta tarda.

De fet, estem aquí perquè tots plegats, totes, creiem que és important treballar per un envelliment digne, com ens ha dit la senyora Amàlia Coma, pel dret a viure, pel dret a envellir amb dignitat. I és cert que ha de ser un compromís de les administracions i ha de ser també un compromís de tota la societat. I traslladar aquest objectiu, aquest compromís, a tota la societat és una tasca, evidentment, dels polítics, de les polítiques, dels diputats que som aquí compartint aquesta sessió, però també dels òrgans de participació que representa, per exemple, el Consell de la Gent Gran.

Creiem que hi ha dos punts clau per a aconseguir aquest gran objectiu d'aquest envelliment amb dignitat. Un és atendre les fragilitats, aquelles fragilitats de què ens parlava el senyor Àngel Tafalla, perquè a vegades la vellesa va associada amb la pobresa, amb la dependència, amb el maltractament, com ens deia els senyor Joan Alamillo, que a vegades és des del silenci, aquest maltractament. I, per tant, és el principal objectiu de les polítiques que s'han de tirar endavant: tractar, atendre aquestes fragilitats.

I creiem que en aquests moments ens trobem en un moment importantíssim pel que fa a l'avenç de les polítiques socials que han d'atendre aquestes fragilitats que ens creen neguit, que ens creen inseguretats: una és el desplegament de la Llei de prestacions econòmiques, l'altra és la mateixa Llei de dependència i l'altra és la Llei de serveis socials que aprovarem aquest dimecres, que estem molt contents i contentes d'aprovar-la per fi i de començar a desplegar-la. A més a més, un desplegament que serà a partir del gener del 2008; s'ha avançat la data perquè, d'alguna manera, totes les mesures que aquesta llei recull es puguin aplicar de seguida.

Amb aquestes mesures legislatives, el que volem és construir, consolidar un veritable estat del benestar que atengui aquestes fragilitats, aquestes incerteses, aquest neguit que a vegades ens provoca la vida. És veritat que són mesures legislatives, però aquestes mesures són instruments que han d'apropar els serveis i han d'apropar les seguretats a la gent i a la gent gran.

L'altre punt clau per a aquest envelliment amb dignitat és la participació, una participació des del compromís, una participació des del compromís que nosaltres entenem que és el que ens fa veritables ciutadans i ciutadanes, des dels drets i des dels deures de què ens parlava també el senyor Joan Alamillo.

És per això que s'està treballant ja en un nou decret del Consell de la Gent Gran, per a adaptar-lo als temps, per a adaptar-lo a una millor participació. I aquesta participació i aquest compromís també es viuen molt en l'àmbit local, la participació de la gent gran en els casals, en els consells municipals, però no només, sinó també en les entitats i associacions culturals i esportives de tota mena.

Creiem que la participació de la gent gran és important en la defensa dels seus drets, però també que la gent gran ha d'aportar en els pobles i les ciutats una mirada diferent, una mirada sobre com es fa l'urbanisme, sobre com es fan els equipaments, sobre com es fan les polítiques perquè realment responguin a les neces-

sitats i a les demandes i a aquest gran objectiu d'envellir amb dignitat.

I una participació i un compromís compartits amb tota la societat, també entre generacions. Hi ha molt per aportar, la gent gran ens ha d'aportar moltíssim a la gent més jove, per a construir junts, plegats, una societat millor.

En definitiva, des del nostre Grup Parlamentari dels Socialistes és per això que treballem. Compartim aquest objectiu, aquest objectiu del dret a envellir amb dignitat. I no podem construir una Catalunya forta, una Catalunya de progrés, si no progressen els seus ciutadans, si no progressa també i de manera especial la gent gran.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies. Ara és l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, qui té la paraula.

EL SR. BOSCH CUENCA

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputats, senyores i senyors, vull donar-los en primer lloc la benvinguda. Avui és un dia especial, perquè tots plegats fem un canvi de papers: els que som aquí dalt, la veritat és que no estem habituats –al marge del mateix president– a ser-hi, i per tant hem fet una mena d'ascens, com a mínim altimètric, i vostès segurament són en un lloc gens habitual. A mi em recorda, per buscar-ne, diguem-ne, un exemple històric, aquells antics senats romans formats per la gent de més saviesa i que algun il·lustre historiador ha sabut, d'una manera jo crec que bastant brillant, batejar com una mena de «democràcia de l'experiència». En certa manera, avui vostès representen aquesta democràcia de l'experiència.

En tot cas, suposo que tots coincidirem que estem en aquests moments en una societat en canvi constant. Realment, si mirem al voltant, segurament encara, fins i tot a aquells que tenim una edat una miqueta més reculada, ens serà difícil, diguem-ne, poder pair aquests vertiginosos canvis que hi ha en aquests moments a la societat: els canvis en el model de família; les migracions, tants les internes com l'arribada de nova gent; la nova societat de la informació; els canvis que hi ha a nivell de mentalitats... Realment, es fa difícil de pair, tot això.

I, en tot cas, en aquest ascens vertiginós, en aquests canvis vertiginosos, s'hi ajusten també una nova societat i unes noves fites. S'ha comentat, i realment jo crec que ens en podem sentir orgullosos, que el proper dia 3, aquest proper dimecres, aquest Parlament aprovarà finalment la Llei de serveis socials. És una fita realment il·lusionadora, il·lusionant per al nostre país. Imaginin-se vostès, a qui realment podem parlar en primera persona, aquella fita que va significar en el seu moment quan vàrem aconseguir entre tots plegats –i vos-

tès en varen ser participants en primera persona– que l'educació, la sanitat i les pensions fossin drets universals. Doncs, a partir de l'1 de gener d'aquest 2008 –perquè recollint una de les peticions de les ponències hem avançat el període– això serà possible; com a mínim serà possible a través d'una llei que garanteix el dret universal d'accés als serveis socials.

Em sembla que és una fita que realment ens ha de permetre un altre objectiu molt important. Jo sempre comento que hi ha moltes formes de vincular-se o identificar-se amb un país; vostès segurament en saben molt més que jo, d'això. Un es pot identificar amb un país, doncs, a través del seu paisatge, a través de la seva llengua o de la cultura. Jo crec que hi ha una altra forma igualment important, en què segurament aquella gent que ha vingut d'altres racons o que va néixer en altres racons de l'Estat espanyol, o fins i tot més enllà, coincidiran amb mi, i és la capacitat que té un país per a oferir uns nivells de qualitat dignes. La forma d'identificar-se amb el país també significa això, dir: «Escolta'm, en aquest país, a Catalunya, s'hi viu bé, som capaços de generar unes condicions de vida dignes per a tota la gent, i especialment per a la gent gran.»

En tot cas, al marge d'aquesta fita i també de la fita que suposa la Llei de dependència, jo els proposo que entre tots plegats –i em sembla que també ha sortit en alguna de les ponències– plantegem una nova mirada de la gent gran. Segurament tots coincidirem que a través dels mitjans de comunicació o d'altres llocs moltes vegades se'ns intenta transmetre una imatge de la gent gran associada amb una gent gran, doncs, que practica una mena d'oci passiu, o que fins i tot és una gent majoritàriament dependent. Això –vostès ho saben, nosaltres ho sabem– no s'ajusta a la realitat. I per tant hem de fer també aquest canvi, perquè, en la mesura que sapiguem transmetre al conjunt de la societat aquest canvi, també farem que el conjunt de la societat, i començant també pels representants polítics, ens interessem, ens il·lusionem, ens impliquem en el futur de la gent gran.

Abans es comentava aquest reconeixement que hem de fer a la gent gran. Jo, realment, comparteixo plenament aquesta percepció: hem de fer un reconeixement a la gent gran, perquè cadascuna de les fites, en qualsevol àmbit, és mèrit de vostès, que ho han fet possible, i a més ho han fet possible amb suor, amb lluites i amb una lluita moltes vegades anònima. Des d'aquest reconeixement també voldria des d'aquí i en nom del meu grup renovar-los el compromís del meu grup parlamentari per continuar treballant per a la gent gran en qualsevol de les seves condicions.

Moltes gràcies, i fins a la propera.
(*Aplaudiments.*)

EL PRESIDENT

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

EL SR. LÓPEZ I RUEDA

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, secretària de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania, senyores i senyors diputats, primer de tot també voldria agrair la intervenció del senyor Tafalla, el senyor Alamillo i la senyora Coma per les paraules que ens heu fet i també pels deures que ens heu marcat en les vostres ponències, perquè no només han estat paraules maques, sinó que a més ens heu demanat moltes coses que jo crec que ens hem d'apuntar i de què hem de prendre bona nota.

Després també felicitats a l'organització. És el tercer any, no consecutiu –l'any passat no el vam poder celebrar–, però sí que és el tercer any; això vol dir que hi ha un esperit de continuïtat i no és només un fet que hem realitzat una vegada sense voler-ne aquesta continuïtat. Però sobretot felicitats per haver donat visibilitat avui a aquest fet. Fa molt temps –molt temps– que les organitzacions de gent gran hi treballa, hi treballa conjuntament amb els partits polítics, amb les administracions, però és important donar aquesta visibilitat amb actes com els d'avui, per veure, perquè la gent vegi que alguna cosa es mou.

M'han agradat molt, sobretot, els títols de les tres ponències. La primera ponència parla de futur, de quantes vegades «gent gran» és sinònim de «finalitzar», de final d'alguna cosa. Parlar de futur, jo crec que és molt esperançador i és un encert. I parlar de drets i deures –segona ponència–, crec que és fonamental. La gent gran no només ha de ser gent passiva, receptora; també ha de ser actora, i hem d'intentar que sigui així, que siguin actors i que siguin actors de la seva pròpia vida. I heu parlat de dignitat. Abans ha parlat la senyora Coma de condescendència; la gent gran no necessita condescendència, necessita dignitat, i necessitem dignificar-la moltes vegades.

Perquè heu parlat també de deures dels polítics i dels partits polítics, i nosaltres en prendrem bona nota. Però també hem de parlar de quina activitat hem de desenvolupar amb la resta de la societat per a donar aquesta dignificació d'allò que significa ser gran. Ser gran ha de ser, ha de formar part de l'art de viure, ha de formar part de la qualitat de vida. I això és un repte personal, però també és un repte de tota la societat. Primer hem d'assegurar-ne les condicions, i ens ho heu dit, ens n'heu dit moltes. Però, en segon lloc, també hem de dignificar i hem de reclamar aquest paper dignificador de la gent gran. Remoure els temors a fer-nos grans..., deia un poeta que tothom vol arribar a ser gran, però quan falta poc per arribar a ser gran comença a tenir por. Doncs, aquesta dicotomia l'hem de salvar.

I després l'experiència, avui parlem del Ple de l'experiència, i us en parlem diputats que som molt joves. Abans ho reclamàveu i deïeu: «Quants diputats grans tenim al Parlament?» I moltes vegades també caiem en l'error, quan mirem les estadístiques i diem: «Quanta gent jove hi ha al Parlament?», com si fos només això, la joventut, sense res més, una cosa de valor afegit.

L'experiència és quelcom de valor afegit. Per això us demano també treballar-hi. Ho he demanat quan he parlat amb l'associació de joves i us ho demano també a vosaltres: hem de treballar per la intergeneracionalitat. Aquesta activitat és importantíssima, perquè aquesta experiència no ha de quedar només entre vosaltres; aquesta experiència ha de ser també un continu entre els que som més joves i els que sou més grans.

El respecte –n'ha parlat un altre diputat– és fonamental; però també la confiança. Quantes vegades, quan parlem de gent gran, també en parlem amb desconfiança? O quantes vegades, quan es parla de la joventut, també se'n parla amb desconfiança? Hem de construir aquesta societat dels valors, aquesta societat que creu en tothom des del respecte i des de la confiança, gent gran *versus* gent jove, gent jove *versus* gent gran.

Per tant, us demano treballar, no només en l'àmbit polític, sinó també amb tota la societat, amb aquest respecte, amb aquesta confiança, perquè tots siguem una sola societat i que el fet de ser gran o el fet de ser jove no marqui una persona, sinó que marqui la seva llibertat personal.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

LA SRA. ORTIZ CASTELLVÍ

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputada, senyors i senyores, jo primer de tot el que volia és començar amb una felicitació a tot el conjunt d'homes i dones del Consell de la Gent Gran de Catalunya. Jo crec que aquesta és una molt bona iniciativa; jo és la primera vegada que estic en un ple de l'experiència, i crec que és una bona iniciativa el fet que vingueu aquí a expressar les vostres necessitats i els vostres desigs i que tinguem aquest espai de trobada entre els representants dels partits polítics i, evidentment, els representants de la ciutadania, i vostres.

Però també felicitar el Consell de la Gent Gran per la seva tasca diària. Jo crec que no és només una tasca de vetllar pels drets de la gent gran, sinó que va més enllà, perquè és una tasca d'autoafirmació de la gent gran com a subjectes actius d'aquesta societat, i jo crec que això sí que mereix una felicitació.

Com bé deia el president, es calcula que el 2010 el 19 per cent de la població serà major de seixanta-cinc anys, i en la majoria de casos aquesta població es tracta de persones amb possibilitats de mantenir nivells d'autonomia i nivells d'activitat social i relacional alts, i no sempre apareix la gent gran amb aquesta imatge, no? Aquí s'ha parlat de prejudicis i estereotips, i jo crec que és cert.

En altres casos, és veritat, són persones amb diferents graus de dependència que necessiten dispositius

de solidaritat i atenció, però això sempre crec que s'ha de veure des d'una perspectiva de l'autonomia i no afavorint aquest grau d'assistencialisme de què a vegades es parla amb relació a la gent gran, sinó que les polítiques han d'anar dirigides al fet que aquesta gent pugui desenvolupar la seva vida quotidiana amb la major autonomia possible, no?, i per tant atenent als diferents graus de necessitat de cadascú.

Bé, jo crec que el final de la vida laboral i el procés d'envelliment no han de significar un pas traumàtic, sinó que han de significar i han d'expressar un canvi de vida i que s'obren noves possibilitats; noves possibilitats, doncs, de participació i d'aportar tots aquests coneixements i l'experiència acumulada, i per tant, doncs, que esdevingueu subjectes actius de la vostra societat aportant tots aquests coneixements i experiències.

Vull dir també que des de la nostra formació política, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, coincidim en gran part de les vostres demandes. Aquí s'ha parlat de política fiscal, i el que es demanava és reduir el dèficit que hi ha amb la Unió Europea de recaptació fiscal. Això és cert, i nosaltres ho defensem tant al Congrés com des d'aquí a Catalunya, que cada vegada que es parla de reducció d'impostos s'ha de dir llavors d'on es trauran els diners, no? I, per tant, aquí coincidim plenament. Creiem que el que cal, precisament, és desenvolupar un estat del benestar més fort, i això només es fa amb una política fiscal que també recapti els recursos per a dur a terme aquesta política fiscal.

També s'ha parlat del dret a morir dignament. Nosaltres, des d'Iniciativa, al Congrés també hem demanat diverses vegades la regulació, diguéssim, de la mort digna. I també el tema de l'atenció a la dependència, que ja ha sorgit diverses vegades el tema de la llei de serveis socials, i després el desplegament de la Llei de dependència, que creiem que és un pas molt important, que tant a l'Estat espanyol com aquí a Catalunya necessitàvem aquesta pota de l'estat del benestar, de l'atenció de la dependència, i com a mínim comencem a veure la llum al final del túnel.

Pel nostre grup, doncs, és fonamental que les institucions treballin amb la gent gran, treballin per a la gent gran i treballin conjuntament amb la gent gran, no?, perquè creiem que és un dret i que la societat s'ha de responsabilitzar d'aquest sector de la població. Però creiem que ho ha de fer amb uns valors concrets i amb uns valors que també nosaltres defensem, que són els de l'equitat, l'autonomia, la solidaritat i el reconeixement de la diversitat.

I per acabar, com una de les diputades joves del Parlament, vull dir que moltes vegades que he anat a actes de la gent gran he vist el paral·lelisme entre els joves i la gent gran, no?, com a col·lectius que a vegades se'ns veu molt contraposats però que segurament tenim moltes més coses en comú que les que sembla. Els joves també tenim dificultats en temes d'habitatge, també tenim dificultats en termes econòmics... És a dir, tenim dificultats o tenen, molts joves, dificultats per a

mantenir una vida autònoma, no? I això és el que li passa també a molta gent gran.

I, com deia el representant del Partit Popular, jo vull de nou felicitar-vos i també animar-vos a treballar conjuntament amb altres consells, com podria ser el Consell de la Joventut, que crec que ja s'ha intentat en alguna ocasió, perquè a vegades hi ha moltes demandes que són comunes, com la defensa d'un estat del benestar potent, fort i que respongui a les necessitats dels homes i dones d'aquest país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT
Gràcies.

Intervenció de la consellera d'Acció Social i Ciutadania

Seguidament hi ha la intervenció de l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

LA CONSELLERA D'ACCIÓ SOCIAL I CIUTADANIA
(SRA. CARME CAPDEVILA I PALAU)

Moltes gràcies. Molt honorable president del Parlament de Catalunya, il·lustres senyors i senyores diputats i diputades, secretària de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania, amics i amigues del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyors i senyores, molt bona tarda a tots de nou. Aquesta vegada no ho faig com a diputada, com ho he fet al llarg de les dos últimes experiències; aquesta vegada ho faig com a consellera d'Acció Social i Ciutadania, implicada, com ho estava abans, en els temes de la gent gran, preocupada i implicada en la gent gran de Catalunya.

Avui el Parlament un altre cop obre les portes a la gent gran, a la gent gran de Catalunya, perquè aquest també és un espai de debat, és un espai on cal que vostès facin sentir la seva veu, ens facin arribar les seves propostes als diferents representants polítics aquí presents, a la Mesa del Parlament, ens facin arribar les seves demandes i les seves opinions. Aquesta és una trobada, és una finestra oberta a la realitat social de Catalunya que ens permet conèixer el dia a dia de les seves problemàtiques, les seves il·lusions, les il·lusions de la gent gran a casa nostra.

Deixeu-me també, si em permeteu, que les meves primeres paraules serveixin per a felicitar l'excel·lent feina que es va dur a terme en el marc dels treballs del cinquè Congrés Nacional de la Gent Gran. Els acords que allà vàreu prendre han de guiar –i ho fan, de ben segur– tota l'actuació del Govern de la Generalitat en els diversos àmbits de debat.

Avui dia, la nostra societat experimenta canvis socials de magnituds molt importants; també una d'elles arran de l'augment de l'esperança de vida, però també de les baixes taxes de fecunditat que s'han donat a Catalunya en l'última dècada. Tot plegat, i fent cas de

les xifres que utilitzen els demògrafs, hem de tenir molt en compte que les persones que aniran arribant a l'edat de seixanta-cinc anys són moltes, i en molts casos, afortunadament –afortunadament–, la superaran, perquè sempre hem d'entendre que l'envelliment a casa nostra és un dels grans èxits socials de què disposem.

Així doncs, les franges d'edat més avançades de la nostra societat aniran rebent cada vegada un gruix de població més gran, la qual cosa demana als poders públics, ja des d'avui –ja des d'avui–, la posada en marxa de mesures i polítiques que garanteixin la qualitat de vida de totes les persones grans, evitant que això provoqui incidents fruit de l'anomenat «xoc generacional». Ho deia el president, ho han dit altres diputats: fent càlculs de nombres ràpids, aquest 21 per cent de la població de Catalunya ja és major de seixanta-cinc anys. Però hi ha una altra dada important: un 60 per cent d'aquestes persones més grans de seixanta-cinc anys són dones.

L'envelliment de la nostra societat, de les nostres societats, ens enfronta cada cop més amb una realitat, la mateixa realitat de la vida humana, que ara com ara ens comporta que tinguem –i ho deia una de les ponents– un greu problema d'acceptació cultural del que vol dir fer-se gran. L'eterna joventut de la societat que tenim, consumista i egoista, amb molts somnis publicitaris, que ens permet això, aquests somnis de l'eterna joventut, ens convida moltes vegades a oblidar i fins i tot a menysprear aquelles persones que no responen a determinats canons d'edat, de professió, de bellesa, etcètera.

Tot plegat, moltes vegades, sense adonar-nos-en, vivim completament d'esquena als problemes de la gent gran. Hem acabat acceptant moltes vegades els prejudicis que diuen que la vellesa és una etapa d'inactivitat, de manca de voluntat de participació política i, fins i tot, d'un cert conservadorisme ideològic. Amb tot, cal que des de tots els fronts possibles comencem a generar un discurs diferent, un discurs que prioritzï aquelles parts positives que té el fet de ser gran, que valori la millora de la salut, que valori l'augment que correspon a la qualitat de vida de les persones grans. Cal, doncs, que comencem a parlar, que canviem el nostre discurs a l'hora de parlar de l'experiència, de parlar de l'aprofitament de recursos i de les habilitats que vostès han adquirit al llarg de tota la seva vida.

És així com hem de valorar molt positivament que la nova Llei de serveis socials, tal com han dit els diputats i les diputades, que s'aprovarà el proper dimecres, i la Llei de la dependència hagin entrat de ple en l'agenda política. Ara, però, el que ens cal és que aquestes lleis no només estiguin a l'agenda política, sinó que també formin part de l'agenda social; que passin, en definitiva, del Govern, del Parlament, a la vida diària de cadascun de vostès. Aquestes lleis, i sobretot els seus efectes importants per a la població, és bo que siguin debatudes, que siguin conegudes per tots els ciutadans d'arreu, que facin evident la necessitat de considerar imprescindible que la societat es doti dels mecanismes de protecció social que les noves necessitats socials ens demanen.

Sort en tenim de vosaltres, la gent gran, ja que les noves formes de família, també la precarització del mercat laboral i l'encariment de la vida, ens fan molt difícil en aquests moments el que tots anomenem, el que tots desitgem: la conciliació laboral, familiar i personal. Tots aquests canvis ens demanen respostes urgents, als poders públics. La família comença en aquests moments a no poder atendre totes les necessitats dels seus membres, que els seus membres li plantejgen, i per això cal potenciar totes aquelles mesures efectives dintre dels sistemes públics.

Les seves demandes, les demandes que vostès feien en el cinquè Congrés de la Gent Gran, entenguin que per a nosaltres són fulls de ruta imprescindibles per a anar teixint les polítiques socials que resolguin de veritat els problemes que us afecten en el vostre dia a dia. Cal que tingueu ben present que per a construir el país del benestar que tots volem, un país on tots i totes trobem el nostre lloc, amb independència de la nostra edat, és bo que sapiguem mirar la realitat també des de tots els prismes possibles.

Al Departament d'Acció Social i Ciutadania, en el moment de la seva constitució, de la seva creació, vàrem impulsar l'Oficina de la Gent Gran Activa, dintre la Secretaria de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania. Aquesta oficina ens ha de permetre donar suport a totes aquelles actuacions que es duen a terme per a les persones grans, fer conjuntament programes destinats a les persones grans, evitar discriminacions per a les persones grans i elaborar també programes destinats a l'adaptació a aquests canvis socials i tecnològics per a les persones grans.

Som també, des del departament, conscients del greu problema o de la greu problemàtica que signifiquen els maltractaments a la gent gran. La construcció d'un país de convivència no admet la falta de respecte i la baixesa moral que representa el maltractament cap a qualsevol ésser humà. El passat 24 de setembre vàrem presentar un protocol pilot, en aquest cas a Girona, que ha de ser coordinat des del nostre departament, per tal de detectar amb rapidesa tots aquells casos de maltractament i posar així en marxa aquells mecanismes que ens en facilitin la solució. També, conjuntament amb la Fundació «Viure i conviure», està previst que el proper 11 d'octubre se constitueixi ja aquest primer grup de treball interdepartamental, per tal d'elaborar aquest protocol contra els maltractaments en l'àmbit de tot Catalunya.

En una de les seves ponències –i si el president me permet continuar– parlaven de la insuficiència de les pensions per a garantir uns ingressos dignes a les persones grans. En aquest sentit, en sóc conscient, i crec que ho som el Govern de la Generalitat, però també ho som totes les forces polítiques representades en aquest Parlament. Hem de fer-hi front davant el Govern de l'Estat, que és qui en té la competència, per tal de millorar aquests imports de les pensions.

Per la nostra part, a Catalunya, vostès saben que la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic ja dis-

posa del seu decret de desplegament i que és una llei pensada per a eradicar, per a lluitar contra la pobresa, tot aportant aquesta ajuda econòmica a aquestes persones amb les pensions més baixes.

Estem tirant endavant la Llei de dependència, una llei que ens ha de permetre donar aquests drets subjectius a les persones amb manca d'autonomia personal, una llei que en aquests moments estem desplegant a contrarellotge, però en aquests moments ja tenim reconegudes a Catalunya més de tretze mil persones amb grau 3 o grau de gran dependència.

És evident que el dimecres, per a tots els presents en aquesta Mesa, per a tots vostès, també n'estic convençuda, serà un gran dia, perquè aprovarem la tan desitjada Llei de serveis socials, una llei que ens ha de permetre també avançar cap a aquest model garantista i universal dels serveis socials.

Avui, el Ple de l'experiència serveix per a trobar-nos, serveix per a parlar, serveix per a discutir, serveix per a elaborar propostes de cara al futur, però nosaltres no el visualitzem com una trobada més, com el compliment d'un deure més, sinó que volem que les ponències que vostès han presentat siguin realment el nostre full de ruta, el nostre indicador, que des de la Secretaria de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania i també l'Oficina Activa de la Gent Gran es tirin endavant.

Ens queda molta feina per fer, però una cosa tenim clara: la Catalunya que volem, la Catalunya del benestar, no es pot construir sense tindre en compte la seva experiència de tots aquests anys. Comptem amb vostès i esperem que aquesta Catalunya del benestar la construïm entre tots.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies, consellera.

Cloenda

I si m'ho permeten, ja per acabar, acabem aquesta sessió amb una molt breu i molt ràpida reflexió, i que no és altra que les institucions, és a dir, el Govern, el Parlament, els ajuntaments, en aquesta societat que vivim, aquesta societat tecnològica, la societat del coneixement, que és la del segle XXI, tenim un repte fonamental, i aquest repte no és altre que reconnectar amb la ciutadania. Hem de procurar, les institucions, ser vistes com a eines útils de representació, i també com a agents transformadors i de progrés de la societat.

I hem de reconèixer, tots plegats, que segurament de vegades no ho hem fet del tot bé, i segurament no hem fet prou per a motivar la participació política de la ciutadania. Però cal corregir-ho; els temps que corren ens ho demanen. I també en el col·lectiu de la gent gran això és absolutament indispensable.

Una societat de la inclusió més solidària i equitativa, com ho vol ser la societat catalana, ha de fer front als nous reptes de país tenint en compte la mirada i l'experiència dels homes i les dones grans, de les persones que ens han precedit i que han fet i que fan que avui Catalunya sigui un país treballador, solidari i socialment avançat.

Moltes gràcies, i, com diem en cada sessió quan s'acaba, s'aixeca la sessió.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda.